

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 898/2016
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.Ц. из Д., чији је пуномоћник Ј.Ц., адвокат из К., против туженог Дома здравља К. из К., чији је пуномоћник В.Ј., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж1 554/07 од 30.01.2009. године, у седници одржаној 08.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж1 554/07 од 30.01.2009. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Ковачици П1 240/06 од 06.07.2007. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду број 446/06 од 24.10.2006. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати у радни однос на неодређено време на послове руководиоца одељења лабораторијске дијагностике код туженог, као и да му исплати све заостале зараде и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и сва друга давања која му припадају по сили закона почев од октобра укључујући и тај месец па надаље све са законском затезном каматом на свако доспело а неисплаћено давање почев од 1-ог дана у месецу на сваку зарату из претходног месеца па до поновног ступања на рад и да му накнади трошкове спора. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 54.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж1 554/07 од 30.01.2009. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији на основу члана 399. ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда пред другостепеним судом, на коју се ревизијом указује, јер су побијаном пресудом оцењени жалбени наводи од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време на основу уговора о раду од 19.03.1997. године. Радио је на пословима руководиоца одељења лабораторијске дијагностике, а од јануара до јула 2006. године радио је и послове благајника у лабораторији. У августу 2006. године тужилац је био на годишњем одмору, па је послове благајника у лабораторији обављао други запослени, а за тај месец на име наплаћених услуга извршених у лабораторији уплаћена је на благајну туженог дупло већа сума него за јул 2006. године. Због овога је тужени именовано комисију са задатком да утврди како се вршила наплата партиципације и учешће осигураника у трошковима лечења у лабораторији за период од јануара до августа 2006. године. После прибављања података из лабораторије шта је требало да се наплати од пацијената сваког месеца на основу података из протокола, комисија је утврдила да је у наведеном периоду благајни уплаћено мање 704.809,00 динара о чему је сачињен извештај 07.09.2006. године који је предат директору туженог. Директор туженог је обавестио Полицијску станицу у Ковачици о нађеном стању (против тужиоца је касније покренут кривични поступак) и 10.10.2006. године донео је упозорење бр. 428/06 о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу. Истог дана – 10.10.2006. године покушано је достављање упозорења тужиоцу у просторијама туженог, али је тужилац одбио пријем, па је упозорење 11.10.2006. године упућено тужиоцу путем поште, али је враћено са назнаком „не прима,“ затим је 16.10.2006. године стављено на огласну таблу туженог. Упозорење је достављено организацији синдиката, која је 11.10.2006. године дала мишљење. Тужилац је 17.10.2006. године доставио Управном одбору туженог изјаву поводом извештаја комисије. Спорним решењем туженог бр. 446/06 од 24.10.2006. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 2. и 4. Закона о раду зато што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе – несавесно и немарно извршавање радних задатака утврђене чланом 91. став 1. тачка 1. Појединачног колективног уговора туженог.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 179. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05), када су одбили тужбени захтев.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

У конкретном случају правилно су нижестепени судови закључили да радње које су тужиоцу стављене на терет (пропуштање наплате партиципације и учешћа у трошковима лечења за извршене услуге лабораторије у периоду јануар – јул 2006. године), представљају повреду радне обавезе из члана 91. став 1. тачка 1. Појединачног колективног уговора туженог (несавесно и немарно извршавање радних задатака) која образује отказни разлог из члана 179. тачка 2. Закона о раду и да је отказ дат у законитом поступку (упозорење, синдикат) у смислу члана 180. и 181. Закона о раду, због чега је спорно решење законито.

Ревизијским наводима се указује да је погрешно примењено материјално право у садржано у члану 180. Закона о раду, јер тужиоцу није достављено упозорење, а осим тога, код туженог није настао никакав мањак проузрокован радњама тужиоца.

Врховни касациони суд је нашао да су неосновани наводи о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 180. став 1. наведеног закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. до 6. овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је послодавац дужан да у упозорењу наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Сврха упозорења је у томе да се запосленом стави до знања да је својом радњом, односно поступком изазвао настанак отказног разлога како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет и како би му се омогућило право на одбрану од отказног разлога. У конкретном случају тужени је сачинио упозорење на основу члана 180. став 1. и 2. Закона о раду и покушао је да га достави тужиоцу 10.10.2006. године, али је тужилац одбио пријем, затим је упозорење стављено на огласну таблу туженог 16.10.2006. године, после неуспешног достављања путем поште, тако да нема повреде наведене законске одредбе, поготову ако се има у виду да се тужилац изјаснио путем изјаве од 17.10.2006. године достављене Управном одбору туженог, тако да му је омогућено право на одбрану од отказног разлога, како су правилно нашли нижестепени судови. Кад је реч о радњама тужиоца због којих му је отказан уговор о раду одлучујућа је околност да, док је тужилац у периоду од јануара до јула 2006. године – закључно, радио послове благајника у лабораторији, мање је наплаћено на име партиципације и учешћа пацијената у трошковима лечења 704.809,00 динара, што је утврђено прегледом протокола и признаница о уплати, а указује на немаран и несавесан рад тужиоца, због ког тужени није остварио приход у том

износу, па су у том контексту ирелевантни наводи о томе да ли је то код туженог исказано као мањак или не.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**